

Arrest

nr. 228 650 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2019 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, geboren te A. in 1971.

Verzoeker is op een niet nader bepaald ogenblik het Rijk binnen gekomen.

Op 17 juli 2015 diende verzoeker een eerste aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische zus, mevr. S. A.-N.

Op 13 januari 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 167 573 van 13 mei 2016 vernietigde de Raad de weigeringsbeslissing en het bevel wegens onbevoegdheid van de steller van de akte.

Op 20 mei 2016 weigerde de gemachtigde opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 184 316 van 23 maart 2017 verwierp de Raad het beroep.

Op 10 mei 2017 diende verzoeker een tweede aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische zus, mevr. S. A-N op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 november 2017 meldde de Dienst Vreemdelingenzaken dat een aanvraag in functie van een Belgische zus niet voorzien is in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en daarom niet werd behandeld.

Op 8 december 2017 diende verzoeker een derde aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische zus, mevr. S. A.-N.

Op 1 juni 2018 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 juli 2018 diende verzoeker een vierde aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische zus, mevr. S. A.-N.

Op 14 januari 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 23 192 van 25 juni 2019 heropende de Raad de debatten en werd de zaak naar de algemene rol gestuurd.

Op 3 juni 2019 maakte verzoeker het voorwerp uit van het administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een schorsingsprocedure in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 222 628 van 13 juni 2019 verwierp de Raad het beroep.

Diezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door een medewerker van DVZ bij de politie PZ MINOS op 03.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : A. N.

voornaam : J. T. B.

geboortedatum : [...]1971

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Egypte

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van (datum) gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 28.01.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar zus A.-N. S. T. B. °[...].1973, die de Belgische nationaliteit heeft. De eerste aanvraag, ingediend op 17.07.2015, werd op 20.05.2016 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 30.05.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene's beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 23.03.2017 door de RVV verworpen. Op 10.05.2017 diende betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, dit maal op basis van art. 40ter, opnieuw gestoeld op de afhankelijkheid van haar zus A.-N. S. T. B. °[...].1973. Op 09.11.2017 besliste DVZ deze aanvraag niet verder te behandelen. Deze beslissing werd op 17.11.2017 aan betrokkene betekend.

Nog binnen de maand, op 08.12.2017 diende betrokkene al een nieuwe aanvraag, opnieuw op basis van artikel 47/1, 2°, in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 01.06.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.06.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 18.07.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging op basis van art. 47/1, 2° in in functie van dezelfde zus. Deze aanvraag werd op 14.01.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.01.2019 aan betrokkene werd betekend. Betrokkene's beroep tegen deze bijlage 20 heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Egypte wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien meermaals door de gemeente Borsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij 4 jaar en 3 maanden ongeveer in België verblijft. Hij kwam naar België om zich hier te verenigen met zijn familie en omdat hij christen is. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij nog aan het wachten is op een uitspraak in zijn beroepsprocedure en omdat hij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen maar dat hij dit nog niet heeft gedaan. Verder geeft hij aan dat hij enkel contactlenzen draagt, geen andere problemen, op de vraag achter medische problemen. Hij laat weten dat zijn zus en schoonbroer hier wonen. Betrokkene verklaart ook dat hij geen vrouw en geen kinderen heeft in België. In Egypte verblijven zijn moeder en zussen nog.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van haar zus A.-N. S. T. B. °[...].1973, die de Belgische nationaliteit heeft. De eerste aanvraag, ingediend op 17.07.2015, werd op 20.05.2016 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 30.05.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene's beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 23.03.2017 door de RVV verworpen. Op 10.05.2017 diende betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, dit maal op basis van art. 40ter, opnieuw gestoeld op de afhankelijkheid van haar zus A.-N. S. T. B. °[...].1973. Op 09.11.2017 besliste DVZ deze aanvraag niet verder te behandelen. Deze beslissing werd op 17.11.2017 aan betrokkene betekend. Nog binnen de maand, op 08.12.2017 diende betrokkene al een nieuwe aanvraag, opnieuw op basis van artikel

47/1,2°, in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 01.06.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.06.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 18.07.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging op basis van art. 47/1,2° in in functie van dezelfde zus. Deze aanvraag werd op 14.01.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.01.2019 aan betrokkene werd betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 20 heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Egypte wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het gegeven dat betrokkenes zus de Belgische nationaliteit heeft kan een terugkeer van betrokkene naar Egypte niet in de weg staan. Hij toont niet aan afhankelijk te zijn van zijn zus.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Borsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

Op 2 augustus 2019 verlengde de gemachtigde de opsluiting van verzoeker tot 1 oktober 2019.

Op 28 augustus 2019 diende verzoeker een vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie in als ander familielid van zijn Belgische zus. Deze aanvraag werd geweigerd op 15 oktober 2019 (bijlage 20).

Op 30 oktober 2019 verkreeg de gemachtigde een laissez-passer voor verzoeker van de Egyptische autoriteiten.

Op 31 oktober 2019 werd de geplande repatriëring geannuleerd.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht kaderend in de rechten van verdediging, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst op de voorbereidende werken van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en stipt hierbij aan dat men moet rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. Verzoeker stelt dat de duur van het inreisverbod een beslissend onderdeel is en dat indien dit onderdeel aangetast is door een motiveringsgebrek, dit de vernietiging van het geheel van de beslissing voortbrengt. Uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de duur van het inreisverbod en daarbij de specifieke omstandigheden van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen. Vervolgens wijst verzoeker erop dat het hoorrecht inhoudt dat hij op dienstige wijze zijn argumenten moet kunnen laten gelden ten aanzien van een beslissing die men wil nemen. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en van het Hof van Justitie, waaruit

blijkt dat de overheid de vreemdeling moet uitnodigen om zijn argumenten op nuttige en effectieve wijze uiteen te zetten of nog dat eenieder in staat moet worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Nu artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bijgevolg wordt met het opleggen van een inreisverbod uitvoering gegeven aan het Unierecht en het gaat om een beslissing die zijn belangen aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Verzoeker vervolgt dat met de omstandigheden eigen aan zijn geval geen rekening werd gehouden en hij niet in de gelegenheid werd gesteld om in het kader van het hoorrecht, die elementen bij te brengen. Verzoeker meent dat hij elementen had kunnen voorleggen, indien hij daadwerkelijk zou gehoord zijn, die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden, zoals de duur van het inreisverbod.

Verzoeker verwijst enerzijds naar het verblijf bij het gezin van zijn zus sedert 6 juli 2015. Hij ontvluchtte Egypte om zich met zijn zus te verenigen en omwille van de moeilijke situatie voor christenen in Egypte. Verzoeker stelt afhankelijk te zijn van zijn zus en schoonbroer die in zijn basisbehoeften voorzien. Hij diende meermaals een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn zus, maar alle aanvragen werden geweigerd. Hij wijst erop dat hij hierdoor wel meermaals een tijdelijk verblijfsrecht had. Verzoeker vervolgt dat hij in België is terecht gekomen in een hechte gemeenschap en dat hij in 2017 mee de vzw (...) heeft opgericht te Mechelen. Hij wijst op zijn betrokkenheid in de kerkgemeenschap, zijn wekelijkse deelname aan de kerkdiensten en Bijbelstudie en zijn vrijwilligerswerk. Daarnaast volgde verzoeker Nederlandse lessen en behaalde hij deelcertificaten. Verzoeker voegt dienaangaande talrijke stukken bij het verzoekschrift. Hij stelt dat niet uit het administratief dossier, bijvoorbeeld niet uit het administratief verslag van 3 juni 2019, kan blijken dat hij daadwerkelijk de gelegenheid kreeg om deze situatie toe te lichten. Er werden evenmin bijlagen gevoegd. Verzoeker stelt niet bevraagd geweest te zijn over de bovenvermelde elementen. Verzoeker concludeert dan ook, na opnieuw verwezen te hebben naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, in samenlezing met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, is geschonden.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat minstens blijkt dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie bij het opleggen van een maximale termijn van drie jaar. Verzoeker gaat niet akkoord met het motief in het bestreden inreisverbod dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Hij wijst op de vereiste van een individueel onderzoek en stipt aan dat zijn situatie niet beperkt is tot zijn relatie met zijn zus, maar ook ten aanzien van zijn schoonbroer, verschillende hechte vriendschappen en zijn betrokkenheid in de kerkgemeenschap waaruit hij nu drie jaar wordt onttrokken.

Verzoeker besluit dan ook dat de gemachtigde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad sluit zich aan bij de theorie die verzoeker uiteenzet met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarbij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de omstandigheden eigen aan het geval. De Raad volgt in theorie eveneens dat verzoeker zijn hoorrecht in het kader van het opleggen van een inreisverbod moet gerespecteerd worden.

Het komt de Raad toe in casu te verifiëren of verzoeker terecht opwerpt dat hij niet (dienstig) werd gehoord en indien dit het geval is, of hij elementen had kunnen aanvoeren die tot een eventuele andere besluitvorming hadden kunnen aanleiding geven. Daarnaast onderzoekt de Raad of verzoeker terecht opwerpt dat geen rekening is gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn geval bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een gehoor op 3 juni 2019 door de politie. De gemachtigde stelt dat in de beslissing wordt rekening gehouden met zijn verklaringen. Verder leest de Raad specifiek wat betreft de duur van het inreisverbod van 3 jaar: *“Betrokkene verklaart dat hij 4 jaar en 3 maanden ongeveer in België verblijft. Hij kwam naar België om zich hier te verenigen met zijn familie en omdat hij christen is. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij nog aan het wachten is op een uitspraak in zijn beroepsprocedure en omdat hij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen maar dat hij dit nog niet heeft gedaan. Verder geeft hij aan dat hij enkel contactlenzen draagt, geen andere problemen, op de vraag achter medische problemen. Hij laat weten dat zijn zus en schoonbroer hier wonen. Betrokkene verklaart ook dat hij geen vrouw en geen kinderen heeft in België. In Egypte verblijven zijn moeder en zussen nog.”*

Daarna gaat de gemachtigde zeer uitgebreid in op al de aanvragen om een verblijfskaart in functie van zijn Belgische zus, die allen werden geweigerd. Hij stipt ook aan dat het beroep tegen de bijlage 20 geen schorsende werking heeft en verzoekers belangen door zijn advocaat kunnen worden behartigd. De gemachtigde neemt niet aan dat verzoeker afhankelijk is van zijn zus en wijst op het feit dat hij een volwassen persoon is waarvan kan verwacht worden dat hij een leven opbouwt in Egypte. De gemachtigde werpt op dat verzoeker meermaals werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde is van oordeel dat er geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM voorligt. De gemachtigde acht alles in rekening genomen een inreisverbod van drie jaar proportioneel, mede gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven. Hij concludeert dat in het dossier geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Uit het administratief rapport van 3 juni 2019 blijkt dat verzoeker inderdaad gehoord is geweest door de federale politie op die dag om 9u 's ochtends. Uit dit verslag blijken de vragen die aan verzoeker werden gesteld. Ook al heeft verzoeker een punt dat de bijlage, waarnaar wordt verwezen in dit verslag, niet is

gevoegd, dan nog blijkt uit de bestreden beslissing het antwoord dat verzoeker op de vragen heeft gegeven. Verzoeker ontkent niet dat hij op de vragen als volgt heeft geantwoord: *“Betrokkene verklaart dat hij 4 jaar en 3 maanden ongeveer in België verblijft. Hij kwam naar België om zich hier te verenigen met zijn familie en omdat hij christen is. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij nog aan het wachten is op een uitspraak in zijn beroepsprocedure en omdat hij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen maar dat hij dit nog niet heeft gedaan. Verder geeft hij aan dat hij enkel contactlenzen draagt, geen andere problemen, op de vraag achter medische problemen. Hij laat weten dat zijn zus en schoonbroer hier wonen. Betrokkene verklaart ook dat hij geen vrouw en geen kinderen heeft in België. In Egypte verblijven zijn moeder en zussen nog.”*

De Raad is van oordeel dat uit de samenlezing van het administratief rapport van 3 juni 2019 en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker onder meer de open vraag heeft gekregen “Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan?” en dat verzoeker de mogelijkheid had hier alle elementen aan te halen die volgens hem dienaangaande dienstig waren. Verzoeker heeft aangehaald dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij nog aan het wachten is op een uitspraak in zijn beroepsprocedure en omdat hij een verzoek tot internationale bescherming wil indienen maar dat hij dit nog niet heeft gedaan. Er blijkt ook dat verzoeker gewezen heeft op zijn familie, meer bepaald zijn zus en schoonbroer, in België en op het feit dat hij naar België is gekomen omdat hij christen is.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou gehouden zijn met het aangehaalde gezinsleven met zijn zus en haar gezin. De gemachtigde gaat hier uitgebreid op in. Verzoeker ontkent niet dat hij al talrijke aanvragen heeft ingediend met het oog op gezinshereniging met zijn zus en dat alle aanvragen werden geweigerd. De gemachtigde neemt niet aan dat verzoeker afhankelijk is van zijn zus (en schoonbroer) en meent dat verzoeker als volwassen man in staat is om een leven op te bouwen in Egypte. De Raad kan dit standpunt niet kennelijk onredelijk achten. Zelfs al kan aangenomen worden dat verzoekers Belgische zus en schoonbroer reeds enkele jaren instaan voor zijn dagelijkse levensbehoeften, dan nog betekent dit niet dat verzoeker in Egypte - waar hij zich niet illegaal zal bevinden - dezelfde moeilijkheden zou ondervinden om in zijn onderhoud te voorzien. Bovendien ontkent verzoeker het motief niet dat hij nog een moeder en zussen heeft in Egypte. Verder legt verzoeker de nadruk op zijn engagement in de kerkgemeenschap, dat hij medeoprichter was van de vzw (...) in 2017, dat hij trouw naar de kerkdiensten en wekelijkse Bijbelstudie gaat en op zijn vrijwilligerswerk. Hij wijst ook op zijn vrienden en talenkennis. Uit de beslissing blijkt dat verzoeker weliswaar in zijn gehoor gewezen heeft op het feit dat hij christen is en dat dit een reden was om naar België te komen, maar hij heeft op geen enkele wijze zijn christelijk engagement uiteengezet of gewezen op zijn vriendenkring of kennis van het Nederlands. Als verzoeker werkelijk van oordeel was dat deze elementen van zijn privéleven een terugkeer in de weg stonden, dan meent de Raad dat hij daartoe de gelegenheid had om deze elementen duidelijk naar voor te brengen. De Raad meent niet dat is vereist dat verzoeker op zeer gedetailleerde wijze moet worden gehoord over het privéleven vooraleer van een dienstig en nuttig gehoor sprake kan zijn. Als verzoeker zoals in casu vragen krijgt over zijn familie- en gezinsleven, zijn gezondheidstoestand, het feit of hij in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd, of zijn vingerafdrukken reeds in een ander Europees land werden genomen en of er nog elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, dan had verzoeker zeker naar aanleiding van de laatste open vraag de gelegenheid om te wijzen op alles wat volgens hem een terugkeer in de weg staat, inclusief zijn privéleven.

De Raad neemt geen schending aan van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang gelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoeker ondergeschikt aangevoerde onderdeel van het middel aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt de Raad niet dat de gemachtigde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod niet op zorgvuldige of redelijke wijze heeft rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak. Zoals reeds herhaaldelijk gezegd is de gemachtigde heel uitgebreid ingegaan op het aangehaalde gezinsleven in België met het gezin van verzoeker zijn zus. De gemachtigde heeft inderdaad geen rekening gehouden met de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde vriendschappen en betrokkenheid in de kerkgemeenschap, maar er blijkt ook niet dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was op het ogenblik van het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. Het feit dat dit niet gekend was, kan zoals supra gesteld, niet worden verweten aan de gemachtigde nu een gehoor werd georganiseerd en verzoeker de gelegenheid had dit aan te halen indien die vriendschappen en zijn betrokkenheid bij de

kerkgemeenschap werkelijk zo intense sociale banden uitmaken dat hij die als een belemmering zag voor zijn terugkeer. De Raad is van oordeel dat niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze door de gemachtigde op basis van de elementen die hem gekend waren werd besloten dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, proportioneel is.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit een bewijs van aanmelding in het administratief dossier blijkt dat verzoeker na de bestreden beslissing op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Volgens artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet kan geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3. Verzoeker is geen persoon als bedoeld in artikel 57/6/2, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan thans geen gedwongen verwijderingsmaatregel worden uitgevoerd, en zijn ook de gevolgen van het thans bestreden inreisverbod als accessorium van de verwijderingsmaatregel van dezelfde datum geschorst. Nu de gevolgen van het inreisverbod geschorst zijn, moet ook om die reden de vordering tot schorsing worden verworpen. Er kan immers niet geschorst worden, wat reeds geschorst is.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES